

МЕДЕНЪ ЗВЪНЪ

Тоя веселъ, галенъ екъ
въ колко радостъ ни люлѣ.
Той пристига отъ далекъ
и ни сладки пѣсни пѣе.

Всѣка нощъ и всѣки день
безуморно да се трудимъ,
всѣки веселъ и засмѣнъ
да е бодъръ, ранобуденъ.

Азъ те слушамъ, меденъ зовъ,
като пѣсенъ благозвучна
и отивамъ съсъ любовъ
и съсъ радостъ да се уча.

А училищата ей,
какъ сж чисти и измити.
И звънецътъ сладко пѣй
за учебни дни честити.

Григоръ Угаровъ

ДАРОВЕ.

Това било по онова време,
когато дѣдо Господъ честичко
обичалъ да се движи по земята,
за да узнава по-добре, какъ
живѣятъ хората. Единъ день
Той облѣкълъ вехти дрехи, претметналъ празна торбичка на рамо и слѣзълъ на земята.

Като наближилъ до едно село, дѣдо Господъ откършилъ отъ храсталака една тояжка, привелъ се повече и влѣзълъ въ селото. Било сутринъ Зимата още не била минала и тукъ-тамъ още се бѣлѣлъ измърсенъ, натрупанъ на купчини, снѣгъ. Дѣдо Господъ пообиколилъ изъ селскитѣ улици, докато станало обѣдъ и тогава решилъ да влѣзе въ нѣкоя кжща, за да види, какъ ще го посрещнатъ православнитѣ християни. Той избралъ една богата кжща и похлопалъ на пжтната врата.

Лавнали кучетата, но изведнажъ усѣтили, кой хлопа и смирено подвили опашки. На вратата на кжщата се показала една намръщена жена и викнала:

— Що тропашъ, кого търсишъ?

— Добра стопанке, уморенъ съмъ отъ дългъ пжтъ, студено е, а и много съмъ гладенъ. Мога ли да се огрѣя и да похапна нѣщо?

— Аманъ отъ просяци, Господи! — провикнала се жената. Все такива ни тропатъ на портата.

После се досѣтила нѣщо и, все още застанала на кжщната врата, казала:

— Защо идешъ у насъ, дѣдо, нали виждашъ, че куминътъ ни не пуши? Дърва нѣмаме. Мжжътъ ми отиде за